

til en Kommune fastholdes, og det foreslaar at offentligt Hverv, saasom Rigsdagsvirksomhed, ikke bør berøbe Hjemkommunen nogen Del af Kommuneskatten, naar ikke vedkommende medfører sin Husstand til længere Ophold end 6 Maanedes.

Reglen om de 4 Maaneders skattefrit Ophold er det bestaaende; ingen Grund foreligger til at gøre Forandring i det, der nu en Gang har rodfæstet sig som Regel, men derfor er der heller ingen Grund til, ved at nedbringe Tidsgrensen, paa en Maade at sætte en Forsølgelse i Gang mod enhver, der fortværigt maa stifte Ophold, eller at tvinge Folk fra Byerne, som søge Friluft, til at tage Rundrejsebillet, for ikke at blive forfulgt af Stikbreve i Form af Skattebiller — saameget mindre som de egentlige Landliggerkommuner ville blive tilfredsstillede gennem Mindretallets Ændringsforslag.

Formue- og Lejligheds skatten er det bestaaende i Landkommuner ved Siden af Hartkornskatten, lovligt skulde den ogsaa være det i Købstæderne; uden væsentlige Ulemper har den virket og faaet Hævd uden Vedtægter, og naar Mindretallets Forslag vedtages, ses ingen Grund til at fravige det givne. Subsidiært kan Mindretallet slutte sig til det af Mindretallet (Christensen-Stabil m. fl.) stillede Ændringsforslag Nr. 1 til § 2.

At Staten som bosiddende, overalt hvor den har Ejendom, bør inddrages under Vigningen til personlig Skat, synes billigt — et Forslag i den Retning er derfor optaget.

Subsidiært stiller Mindretallet Forslaget under § 6.

Det indeholder en Slags interkommunal Fordeling af de store Godsbesidderes personlige Kommuneskat. Det bliver i Virkeligheden en Art Undtagelseslov for disse. Men indrømmes maa det jo ogsaa, at disse Statsborgeres, som deres Hovedgaardes, Stilling er ekseptionel. Ved Loven ere de beskyttede mod nogen Sunde at kunne miste deres Besiddelsesret, og samtidigt ere Hovedgaardene næsten uløseligt bundne til Lenet eller Stam-

huset, saa at de Kommuner, i hvilke de ligge, og som ikke ere Besiddereens Opholdskommune, næsten for evig Tid ere afskaarne fra at faa personlig Kommuneskat fra en Besidders af saadan Hovedgaard; af Hensyn til samme vil altsaa saadan Kommune være stærkt henvist til at fastholde den høje Hartkornskat. Over for disse ekseptionelt stillede Ejendomme og Besiddere kan en saadan af Forholdene stabt lille Undtagelseslov, der uden at skade Personen retter en mellemkommunal Ubillighed, ikke siges at være i nogen Maade krænkende for Retsfølelsen. Kun over for de almindelige Godsejere, tilfældige Indehavere af flere Hovedgaarde, er Forslaget maaste mindre berettiget; thi hverken ere Besidderne fastere knyttede til deres Ejendomme end andre af Landets Grundbesiddere, ej heller ere de tilfældigt sammenknyttede Ejendomme fastere sammenbundne end, at enhver af dem hurtigt kan stifte Ejer og blive Opholdssted for en Besidders. Naar disse Godsejere ere medtagne i det subsidiære Forslag, er dette derfor mest af Hensigtsmæssighedshensyn, skønt i det hele kun meget faa Besiddere ville komme ind under denne Kategori. Derimod bør ubetinget Stiftelser eller Klostre, der ere Hovedgaarde, komme ind under samme Regler som Stamhuse.

Ændringsforslag.

Af Udvalget undtagen Bluhme og W. Dinesen:

1) Lovforslaget affattes saaledes:

I.

§ 1.

Den personlige Kommuneskat (i Kjøbenhavn Indkomsskatten og uden for Kjøbenhavn Skat paa Formue og Lejlighed) paa hviler enhver, der har fast Ophold i Kommunen efter de hidtil gældende Regler, dog med følgende nærmere Bestemmelser: